

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΚΚΑΙΘΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΒ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1879.

ΑΡΙΘ. 143.

Συνδρ. ἑτησίαι ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 1.
 » » Ἐξωτερικῶν » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ἑδρῇ Ἐρμού ἄρ. 79.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν, ἐλλοιτα ἢ Ἐφημερί- τῶν Παιδῶν ἄνευ προπληρωμῆς.

Κίμων.

Ὁ Κίμων ἦτο υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῆς Ἥγη- ἀπόλης, θυγατρὸς τοῦ Ὀλόρου, βασιλέως τῶν Θρα- κῶν. Ἡ ἐκπαίδευσίς του ἕνεκα τῶν περιπετειῶν τοῦ πατρὸς του παρημελήθη πολὺ, αὐτὸς δὲ κατ' ἀρχάς εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς πᾶν εἶδος ἀσωτίας. Ἡ περιουσία, ἣν ὁ πατήρ του τῷ ἀφῆκεν, ἦτο πολὺ μικρὰ, καὶ πο- τὲ πιθανὸν δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀποτίσῃ τὸ πρόστιμον τῶν 50 ταλάντων τὸ ὑπὸ τῆς πόλεως ἐπιβληθὲν εἰς τὸν πατέρα του, καὶ τὸ ὅποιον ὡς υἱὸς ὄφειλε νὰ πλη- ρώσῃ, ἂν μὴ πλοῦσιός τις Ἀθηναῖος ὀνόματι Καλλί- ας, ἐλκυσθεὶς ὑπὸ τῆς καλλονῆς τῆς μητραδέλφης του, δὲν ἀνεδέχετο νὰ τὸ πληρώσῃ.

Διὰ τῆς τὸλμης ὅμως, ἣν ἐπεδείξατο κατὰ τε τὴν προσβολὴν τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὴν

ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἐλλυκεν εἰς ἑαυτὸν τὴν προ- σοχὴν καὶ ἀγάπην τοῦ Ἀριστείδου· διὰ τῆς συνδρο- μῆς δ' αὐτοῦ ὁ Κίμων κατέστη ὁ φοβερώτατος ἀντί- παλος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἣ δὲ ἑλληνοπροπηγῆς καὶ ἐν- τιμος αὐτοῦ διαγωγὴ κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἐν Πλαται- αῖς μάχην κατέστησαν αὐτὸν ἔτι ἐντιμότερον παρά τε τοῖς συμπολίταις του καὶ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησιν, ὥστε ἀπεστάλη παρὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς διαφόρους ἐκστρα- τείας.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐνίκησε τοὺς Πέρσας παρὰ τὸν Στρυμῶνα ποταμὸν, ἔπειτα δ' ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς νήσου Σκύρου, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας εἶχον ἐπιδοθῆ εἰς τὴν πειρατείαν, καὶ μετεχώμισεν ἐκεῖθεν τὰ ὄστᾶ τοῦ Θηρέως. Μετὰ ταῦτα καθυπέταξε πάσας τὰς κα- τὰ τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλεις, καὶ ἤρατο διπλὴν νίκην διὰ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς παρὰ τὴν Μυκά- λην τῆς Ἰωνίας. Τοιαύτας δὲ δάφνας φέρων μεθ' ἑαυ- τοῦ ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, λαβὼν παρὰ τῶν συμ- πολιτῶν του λαμπρὰν ὑποδοχὴν.

Τὰ χρήματα, ἅπανα συνέλεξε κατὰ τὰς διαφόρους ταύτας ἐκστρατείας, μετεχειρίσθη πρὸς ἑραϊσμὸν καὶ ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως καὶ πρὸς βοήθειαν τῶν πτω- χῶν ἐκ τῶν συμπολιτῶν του. Ἐθαμέλιωσε δὲ ἰδίων ἐξόδων μέρος τῶν μακρῶν σκελῶν διὰ λίθων μεγά- λων, ἔτι δ' ἀμφιοδόμησε τὴν βορείαν πλευρὰν τῆς Ἀκροπόλεως διὰ τῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ἔφερον ἐκ τῆς Μικρ. Ἀσίας, καὶ ἔδωκε τὸ παράδειγμα τοῦ σο- λίζειν τοὺς δημοσίους τόπους τῆς πόλεως διὰ δένδρων, διὰ δὲ τῆς διοχετεύσεως ποταμίου τινὸς μετεποίησε τὴν Ἀκαδημίαν ἀπὸ ξηροῦ εἰς λίαν εὐχάριστον ἐχοχὴν.

Κατέρριψε προσέτι τοὺς τοίχους καὶ φραγμοὺς τῶν κήπων καὶ ἀμπελῶν του, ἵνα πᾶς ὁ βουλόμενος δύνα-

ται να εισέρχεται και μεταλαμβάνη εκ τῶν καρπῶν αὐτῶν. Οὐ μόνον δὲ εἶδε τὰ συνήθη δημόσια συμπόσια εἰς τοὺς συμπολίτας του, ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκίαν του εἶχε πάντοτε ἀνοικτὴν εἰς πάντας.

Οὐδέποτε ἐφαίνετο δημοσίᾳ μόνος, ἀλλὰ πάντοτε συνοδεύετο ὑπὸ ἀνθρώπων εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένων, οἵτινες, ὅταν ἀπῆλθον γηραῖον τινα πολίτην πτωχικὰ ἐνδομημένον, ἐπέμενον ὡς ἀλλάττει μετ' αὐτοῦ ἐνδομοσίας! Οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦσαν ἐμπορευόμενοι καὶ πλεονεξίασι πάντα πτωχόν, ἀλλ' ἔντιμον πολίτην, ἱστάμενον εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀνευ ἐπιδείξεως καὶ θέουσι εἰς τὴν χεῖρά του ἀργυρία τινα.

Ἦλθ ὅμως αὐτῆ ἡ δόξα καὶ μεγαλοπρέπεια δὲν ἔμελλον νὰ διαρκέσωσι ἐπὶ πολλὰ εἰς τὰς ἀστάτους Ἀθήνας, διότι σταλείς κατὰ τῶν Θρακῶν τῆς Χερσονήσου, καὶ τοὶ κατορθώσας νὰ ἐκδιώξῃ ἐκείθεν τοὺς Πέρσας καὶ προσέτι νὰ καθυποτάξῃ τὴν Θάσον καὶ νὰ καταλάβῃ τὰ χρυσορυχεῖα τῆς, μόλις ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας κατηγορήθη, ὅτι χάριν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας δὲν ἐτιμώρησε Θρακικὰς τινὰς φολὰς παρὰ τὸν ποταμὸν Στρυμόνα, αἵτινες ἐφόνευσαν τοὺς ἐκεῖ ἀποίκους Ἀθηναίους, καὶ ἐξορίσθη τῆς πόλεως.

Δὲν παρήλθεν ὅμως πολλὸς χρόνος, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν ἀνακαλέσωσι καὶ τῷ ἐμπιστευθῶσι τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κατὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου ἀποσταλέντος στόλου καὶ στρατοῦ. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἤδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐκστρατείαν, ἀποθανὼν ἐκ πληγῆς τινος, ἣν εἶλαβε πολιορκῶν τὸν λιμένα τοῦ Κιτίου τῆς Κύπρου.

Ὁ Κίμων ἀναμφιλέκτως ἦτο ὁ μέγιστος καὶ ἱκανότατος στρατηγὸς τῶν ἡμερῶν του — ἐμπειρὸς κατὰ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ τοσαύτου γενναῖος, ὥστε δὲν ἐγνώριζε τί ἔστι φόβος. (Ἐκ τοῦ Ἀστ. τῆς Ἀνατολῆς.)

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Δίηγημα Ἐλβετικόν.)

Μετάφρασις ἐλευθέρᾳ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰὴ προηγουμένον φύλλον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ὁ Παππεὺς καὶ ὁ ἔγγονος.

Ἀποφασισθέντος νὰ συνοδεύσῃ ὁ μικρὸς Ἰάκωβος τὸν παπποῦ του εἰς τὰ ὄρη, ἐξεκίνησαν πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα ὁ γέρον ἐγνώριζεν, ὅτι ἦτο τὸ θερινὸν κτηνοστάσιον των καὶ βραδέως ἀνῆρχοντο ἐπὶ τῶν ὄρεων πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Ἰακώβου, ὅστις λησμονήσας τὰ νοουθεσίας τῆς μητρός του καὶ τὰς ἀδηγίας τοῦ παπποῦ του, ἐκ περιέργειας ἐπλησίασε κρημνὸν τινα, ὅ-

στις ἔκειτο ἀνωθι βαθείας φάραγος. Ὁ γέρον ἰδὼν αὐτὸν πλησιάζοντα καὶ φοβηθεὶς μὴ παραπατήσας πέσῃ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν δρομέως, ἐκ δὲ τῆς βίας του παραπατήσας ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐκτόπησε κατὰ τὸν κόδα τῶσον κακῶς, ὥστε ἐκράυγασεν ἐκ τοῦ πόνου, καὶ ἐπὶ τινος στιγμῆς δὲν ἤδύνατο νὰ κινηθῇ.

Ἡ κραυγὴ τοῦ γέροντος ἐπανήγαγε τὸν Ἰακώβου πλησίον αὐτοῦ πεφοβισμένον καὶ τῷ ἐξήτησε συγχώρησιν διὰ τὴν παρακοήν του εἰς αὐτὸν, διὰ δὲ τῆς βοήθειας του ἐσηκώθη εἰς τοὺς κόδας του καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδὸν του, ἀλλ' ὁ πόνος ἦτο τῶσον σφοδρὸς ὥστε μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἤδύνατο νὰ περικατῆ. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐφθασαν εἰς τὸ κτηνοστάσιον καὶ ἐχάρησαν εὐρόντες τὸν πατέρα ὄγᾳ καὶ εὐθιμον.

Ὁ Γεώργιος ὅμως (οὕτως ἀνομαζέτο ὁ πατήρ τοῦ Ἰακώβου) ἐκπαίσθη εἰς τὴν θέαν τοῦ γέροντος πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ του, καὶ μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν συνήθων φιλοφρονήσεων,

— « Ἀναμυριόλω, πάτερ μου, καὶ σὺ υἱέ μου Ἰάκωβε —, εἶπεν, — ἐφοβήθητε, ὅτι συμφορά τις μὲ συνέβη ἔνεκα τῆς ἀργοπορίας μου. »

— « Βεβαίως τέκνον μου, — εἶπεν ὁ γέρον, — καὶ δικαίως, διότι ἡ ἡμέρα τοῦ ἁγίου Διονυσίου εἶχε παρῆλθει πρὸ πολλοῦ καὶ σὺ δὲν ἐφαίνεσο, οὐδὲ ἤδυνάμεθα νὰ μάθωμεν παρὰ τῶν ἄλλων κοιμένων τι περὶ σοῦ. »

— « Μία τῶν ἀγελάδων ἠσθένησε καὶ δὲν ἤδυνάμην νὰ ἀφήσω τὸ δυστοχὲς κτήνος μόνον ἐν τῇ ἀβλιότητι τοῦ, — ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος. Ἀλλὰ τώρα ἀνέλαθεν ἐντελῶς καὶ σήμερον ἐσκόπευον νὰ στελεῶ τὸν Πέτρον μὲ τὰ τοῖρα, ἐγὼ δὲ νὰ κινήσω αὐριον μετὰ τῶν κτηνῶν. »

« Κρίμα! εἶπεν ὁ γέρον, ὅτι ἔκαμον τῶσον κόπον ἀδίκως· μολοντοῦτο ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ βλαφθῶμεν ἐκ τούτου, ἐκτὸς ἐὰν ἐπέβη ἀπόψε κακὸς καιρὸς, διότι ὁ οὐρανὸς δὲν μοι φαίνεται τῶσον καλὸς πρὸς δυσμαίς. » Ἐπειτα στραφείς πρὸς τὸ παιδίον

« Εἶσαι πολλὸ κουρασμένος Ἰάκωβε; » ἠρώτησεν. Τὸ παιδίον ἐδίστασεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ ἀποκριθῇ, διότι εἶδεν, ὅτι ὁ γέρον εἶχε λόγον τινα διὰ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν περὶ τούτου.

« Νομίζω φρονιμώτερον, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον λέγων, ἀφοῦ ὁ Ἰάκωβος ἐφαίνετο συγχευόμενος, νὰ ἐπιστρέψωμεν σήμερον, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῶμεν νὰ καταβῶμεν μετὰ τὴν βροχὴν ἢ τὴν χιόνα ἀδριον. Δὲν σὲ φαίνεται οὕτως; » εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον.

Ὁ Γεώργιος ἔρρηξε βλέμμα ἑταστικὸν πρὸς τὸν δριζόντα καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του μελαγχολικῶς.

«Ο Παππούς έχει δίκαιον, — εἶπεν. Ὁ οὐρανὸς παρουσιάζει κατὰ σημεῖα καὶ ἐκπεπλοῦμεθα ὑπὸ μεταβολῆς τοῦ καιροῦ.

«Ἐγὼ δὲ θὰ σᾶς συνοδεύσω, προσέθηκεν ὁ γέρον· βεβαίως θὰ δυσκολευθῶς πολλῶ, ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι θὰ δυνήθῃς νὰ τὸ κάμω, ἀφοῦ ἐξουρασθῶ ὀλίγον.»

Μετ' ὀλίγον ὄμως εὐρέθη, ὅτι ὁ γέρον ἕνεκα τῆς πτώσεώς του, δὲν ἰδύνατο νὰ περιπατήσῃ διότι πᾶσα κίνησις ἐπέφερε ὀδυμῆς πόνους εἰς τὸ μέρος τοῦ ποδός, τὸ ἠπαῖον εἶχε κτυπήσει. Ὅθεν εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον νὰ λάβῃ τὸν Ἰάκωβον καὶ νὰ ἀφήσωσιν αὐτὸν ἐκεῖ μὲ τὸν Πέτρον δὲ ὀλίγας ἡμέρας, εἰπὼν εὐκάγετε τέκνα μου, σήμερον, ἐνῆ εἶναι καιρὸς, ἐγὼ δὲ μετ' οὐ πολλῶ, ἀφοῦ παρέλθῃ ὁ πόνος οὗτος, θὰ καταθῶ.»

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος κατ' οὐδὲν συγκατένευε ν' ἀφήσῃ τὸν γέροντα πατέρα του μόνον ἐπὶ τοῦ ὄρου, ἀλλ' ἐπιτόκμα ἦ νὰ μένωσιν ὅλοι ὁμοῦ ἐκεῖ, ἦ νὰ λάβῃ αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἂν κατ' ἄλλον τρόπον δὲν ἰδύνατο νὰ καταθῇ τοῦ ὄρου, ὁ μικρὸς Ἰάκωβος παρεκάλεσε τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μείνῃ μετὰ τοῦ παπποῦ του μέχρις οὗ ἀναλάβῃ καὶ τότε οἱ δύο ἤθελον καταθῆ ὁμοῦ.

Μετὰ μακρὰν συζήτησιν ἡ πρότασις τοῦ Ἰακώβου ἐνεκρίθη, ὁ δὲ Γεώργιος λαβὼν τὰ κτήνη μετὰ τοῦ Πέτρου ἀνεχώρησαν, ἐναγκαλιωθέντες τὸν γέροντα καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ εὐχρηθέντες εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ νύκτα μωσιν μετὰ τινὰς ἡμέρας.

«Ὁ Θεὸς νὰ προφυλάξῃ σᾶς καὶ ἡμᾶς, — ἀνεφώνησεν ὁ μικρὸς Ἰάκωβος κρημασθεὶς ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ πατρὸς του — ἐγὼ θὰ φροντισῶ διὰ τὸν Παπποῦν, καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ ἴδωμεν καὶ σὲ καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς λοιποὺς, ταχέως.»

Ἄμην,» προσέθηκεν ὁ πατήρ. (ἀκολουθεῖ.)

Ἐπειὶ Ἀλληγορίαι.

Μικρὸν τι φύλλον ἤκουσθη ποτὲ ἀναστενάξον καὶ κράζον, ὡς πολλὸ σιγὰ τὰ φύλλα κάμνουσιν, ὅταν ἄνεμος ὁροσερὸς τὰ προσβάλλῃ. Οἱ δὲ κλώνοι εἶπον.

«Τί ἔχεις, μικρὸν φύλλον;»

«Ὁ ἄνεμος, — ἀπεκρίθη τὸ φύλλον —, «πρὸ ὀλίγου μοι ἔλεγεν, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ μὲ μαδίσῃ καὶ θὰ μὲ ρίψῃ εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ ἀποθάνω.»

Ὁ κλώνος ματεθίδας τοῦτο εἰς τὸν κλάδον, ὁ δὲ κλάδος τὸ εἶπεν εἰς τὸ δένδρον.

Ὅτε δὲ τὸ δένδρον ἤκουσε τοῦτο, ἔτριξε καὶ ἐπεμφεν ὀπίσω εἰς τὸ φύλλον λέγον:

«Μὴ φοβῆσαι κράτει καλά, καὶ δὲν θὰ ἀποσπασθῆς ἕως ὅτου λάβῃς ἀνάγκην τοῦτου.»

Ὅτω τὸ φύλλον ἔπαυσεν ἀναστενάξον καὶ διήρχετο τὸν καιρὸν ψάλλον καὶ τρίζον. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον ἤβησε καθ' ἕλκον τὸ θέρος μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου. Πλὴν ἅμα αἱ λαμπραὶ τοῦ φθινοπώρου ἡμέραι ἤλθον, τὸ φύλλον εἶδεν ὅλα τὰ περίε αὐτοῦ φύλλα νὰ γίνονται ὠραυτάτα. Τινὰ ἦσαν κίτρινα, ἄλλα κόκκινα καὶ ἄλλα πικίλα. Τότε ἠρώτησε τὸ δένδρον, τί τοῦτο ἐσήμερις. Τὸ δὲ δένδρον ἀπεκρίθη.

«Ὅλα ταῦτα ἐτοιμάζονται ν' ἀναχωρήσωσι, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν ἐφόρεσιν τὰ χρώματα ταῦτα.»

Τότε τὸ μικρὸν φύλλον ἤρχισε νὰ θέλῃ ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἔγεινε πολλὸ ὠραῖον σκεπτόμενον περὶ τοῦτου. Ὅταν περιεβλήθη χρώματα χαρᾶς, εἶδεν ὅτι οἱ κλάδοι τοῦ δένδρου ἦσαν ἀχρωμάτιστοι, καὶ τότε ὠμίλησεν ὁτω:

«Ὁ κλάδοι, διατί σεῖς εἴσθε ἀχρωμάτιστοι, ἐνῆ ἡμεῖς εἴμεθα χρυσαῖ;»

«Πρέπει νὰ διατηρήσωμεν τὰ φορέματα τῆς ἐργασίας μας,» εἶπε τὸ δένδρον, ἐπειδὴ τὸ ἔργον ἡμῶν ἀκόμῃ δὲν ἐτελείωσε, τὰ ἰδικὰ σὰς φορέματα ὄμως εἶναι φορέματα ἑορτῆς, διότι ἐκάματε τὸ χρέος σας.»

Ἀκριβῶς τότε αὔρα γλυκεῖα ἀνέμου διήρχετο, τὸ δὲ φύλλον παρεδόθη εἰς αὐτὴν χωρὶς διόλου νὰ σκέπηται. Ἡ αὔρα ἔλαβεν αὐτὸ, τὸ περιέστρεψε, καὶ ἀκολούθως τὸ ἀφήκε νὰ πέσῃ μὲ χάριν πλησίον φράκτου τινός, ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν ἄλλων φύλλων, χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἐγερθῆ διὰ νὰ διεγρηθῆ τί ὄνειρα εἶδεν.

Ἰκάρουσί τινα ἐκ τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, τὰ ὅποια θεωροῦσι τὸν θάνατον πολλὸ φοβερώτερον παρ' ὅσον πραγματικῶς εἶναι. Θὰ μεταβῶσιν ὄμως εἰς τὸν οὐρανὸν τῶσον ἡσύχως καὶ μὲ τῶσση ἀδιαφορίαν, μὲ δὲσῃ τὸ μικρὸν φύλλον ἐγκατέλειπε τὸν κλώνον του.

(Ἐκ τοῦ ε' Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς.)

ΕΘΝΙΚΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΓΡΑΦΑΙΣ.

ΣΤ'. Σενναχειρείμ.

Εἰς τὸν καιρὸν τῶν πρώτων βασιλέων τῶν Ἰουδαίων ἡ μεγίστη αὐτοκρατορία εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἦτο ἡ τῆς Ἀσσυρίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦτο ἡ Νινευή.

Εἰς τὸ Β'. Βιβλίον τῶν Βασιλέων κεφ. ιθ'. ἀναγινώσκουμεν περὶ τοῦ Σενναχειρείμ, βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, ὅτι ἀφοῦ ἐλεηλάτησε τὴν Παλαιστίνην, ἐπολιόρχησε τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἄλλ' ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου κατέστρεψε τὸν στρατὸν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐπι-

στρέψη εἰς τὴν Νινευῆ, ὅπου ἐδόλοφονήθη ὑπὸ τῶν δού αὐτοῦ υἱῶν, ἐνῆ προσκύνει εἰς τὸν ναὸν τοῦ ψευδοῦς αὐτοῦ θεοῦ Νισρόκ.

Εἰς τοὺς μεγάλους σωροὺς τοὺς εὐρισκόμενους εἰς τὰ εἱεῖπια τῆς Νινευῆ, εὐρέθησαν πολλὰ ἀνάγλυφα πα-

πολιορκία τῆς πόλεως. Οἱ Ἀσσύριοι φαίνονται προσβάλλοντες τὰ τεῖχη τῆς διὰ τῶν στρατιωτικῶν μηχανῶν καὶ θέσαντες κλίμακας ἐπὶ τῶν τευχῶν κατόρθωσαν καὶ τὴν κυριεύσασα, μολοντί οἱ Ἰουδαῖοι πολεμιστὰι ὑπερασπίσθησαν ἑαυτοὺς γενναίως διὰ λογχῶν καὶ βελῶν.

Σενναχειρὴμ βασιλεὺς τῆς Νινευῆ.

ριστῶντα τὰς νίκας τοῦ Σενναχειρῆμ, μεταξὺ δ' αὐτῶν τινά, ἅπανα εὐρίσκονται ἤδη εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον, παριστώσι τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως. Λαχεῖς οὖν τοῦ Σενναχειρῆμ.

Ἐπὶ ἐνὸς τῶν ἀναγλύφων τούτων παρίσταται ἡ

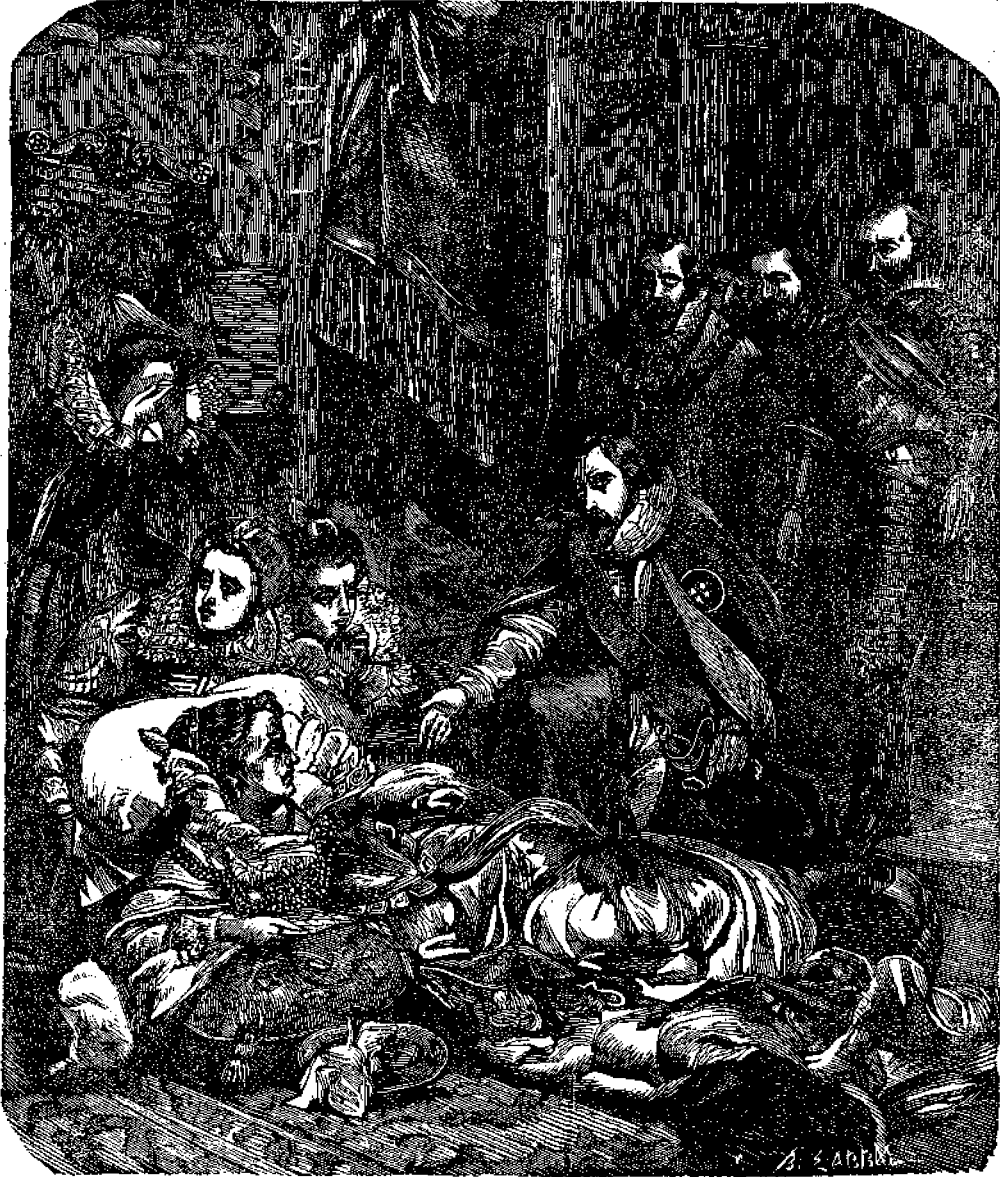
Ὀλίγον περαιτέρω φαίνεται ὁ βασιλεὺς Σενναχειρῆμ ἐνδεδυμένος τὴν βασιλικὴν του στολήν, ἔχων ἀνὰ χεῖρας τόξον καὶ βέλη καὶ καθήμενος ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ ἐνώπιον τῆς κυριευθείσης πόλεως. Ἄνωθεν δὲ τῆς κεφαλῆς του εἶναι ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή, ε.Σεν-

καχειρειμ ἑ ισχυρὸς βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας, καθήμενος ἐπὶ θρόνου κρίσεως ἐνώπιον τῆς πόλεως Λαχεΐς.»

Ἐνώπιον τοῦ ισχυροῦ τούτου μονάρχου φαίνονται φερόμενοι οἱ ἀτυχεῖς αἰχμαλῶται Ἰουδαῖοι ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων ἀξιοματικῶν, καὶ τινὲς μὲν αὐτῶν ταπεινῶς γονατίζουν ἐνώπιον τοῦ ἀγερῶχου νικητοῦ, ἄλ-

λαι δὲ βασανίζονται ἢ φονεῖονται ἔμπροσθεν αὐτοῦ· διότι οἱ Ἀσσύριοι ἔπραττον φρικτὰς ὀμότητες ἐναντίον τῶν ἀπροστατεύων αἰχμαλώτων των νομίζοντας, ὅτι ὅσῳ περισσοτέρους ἀνθρώπους κατέστρεφον τοσοῦτον ἡ δόξα αὐτῶν καθίστατο μεγαλειτέρα!

~*~*~

Ἡ τῆς Ἀγγλίας Βασίλισσα Ἐλισάβετ.

Ἐλισάβετ ἡ θυγάτηρ Ἑρρίκου τοῦ Η΄. ἐκ τῆς δευτέρας αὐτοῦ συζύγου Ἀννης Βολεΐνης, ἐστέρφη βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας τῇ 15ῃ Ἰουλίου 1559. Ἡ βασιλεία τῆς περιφήμου ταύτης γυναικὸς κατέχει ἐπίσημον θέ-

σιν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας, τὴν σήμερον δὲ θεωρεῖται ἡ «Ἐλισαβετιανὴ ἐποχὴ» διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὅτι ἡ ἐποχὴ τοῦ Περικλέους διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν κοίτην. Διότι ἡ βασίλισσα αὕτη ἔκαμε καλοὺς καὶ

σοφούς νόμους περί εμπορίου, υπερασπίζετο τὰς τέχνας καὶ ἰδίως τὴν καλλιτεχνίαν, ἐπροστάτευε τοὺς ἀξιολόγους ποιητὰς καὶ φιλοσόφους τῆς ἐποχῆς τῆς, καὶ ἀντήμειβε τοὺς καλοὺς πολιτικοὺς καὶ ἄλλους διασήμεους ἄνδρας, ἐξ ὧν ἡ Ἀγγλία ἦτο πλήρης. Διὰ τῆς σοφῆς δὲ αὐτῆς διοικήσεως, ὕψωσε τὴν Ἀγγλίαν εἰς βαθμὴν δόξης, οἷον οὐδέποτε πρότερον εἶχεν ἰδεῖ. Αὐτὴ δὲ ἡ Ἐλισάβετ ἦτο γυνὴ μεγάλων γνώσεων καὶ ἐκτεταμένης καδείας. Ἐγνώριζε τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν, καὶ ἠδύνατο νὰ συνδιαλέγηται εἰς διαφόρους γλώσσας· τὰ προτερήματά τῆς ὅμως ταῦτα ἀντεσταθμίζοντο ὑπὸ τοῦ βαρβάρου τῆς συνήθους ὁμιλίας αὐτῆς, τῆς ζολοτυπίας, τῆς ὑπεριφανίας, τοῦ τυραννικοῦ καὶ τοῦ ἀστάτου τοῦ χαρακτῆρός τῆς, ἦτον οικονομικὴ εἰς πάντα πλὴν τῆς ἐνδομασίας, εἰς τὴν ὅποιαν ἔδαπανα μεγάλα ποσὰ κατ' ἔτος.

Ὡς πρὸς τὴν θρησκείαν ἦτο Διαμαρτυρομένη, καὶ κατέστησεν ἑαυτὴν κεφαλὴν τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας· υπεράσπισε δὲ τοὺς ἐν Ὀλλανδία καὶ Γαλλίᾳ καταδικωμένους Διαμαρτυρομένους εἰς τοιοῦτον βαθμὴν, ὥστε ἐπέσυρε καθ' ἑαυτῆς τὴν ὀργὴν τῶν Δουκῶν, ἔνεκα δὲ τούτου περιεπλέχθη μὲ τὴν Ἰσπανίαν εἰς πόλεμον, καθ' ὃν κατεστράφη ὁ περίφημος ἐκεῖνος στόλος τῆς Ἰσπανίας, ὁ λεγόμενος ἡ ἡ τ η τ ο ς Ἀ ρ μ ᾶ δ α. Ἀλλ' ὅμως ἂν καὶ υπερασπίζετο τοσοῦτον γενναίως τὴν πίστιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, εἰς τὴν Ἀγγλίαν δὲν ἔδειξε πνεῦμα ἀνοχῆς καλλίτερον τοῦ τῶν Δουκῶν, διότι διέταξε νὰ ἀποστερῶνται τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν κατεδίδωκε πάντας, ὅσοι δὲν ἤθελον νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὴν Καθεστῶσαν ἐκκλησίαν.

Ἡ ὀπισθεν εἰκὼν καριστᾷ τὴν Ἐλισάβετ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς ἀσθένειαν. Φοβουμένη μήπως δὲν ἐγερθῆ πλεόν, οὐδόλωις ἠθέλησε νὰ κατακλιθῆ ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτῆς, ἀλλ' ἔμεινε κατὰκοιτος ἐπὶ προσκεφαλαίων κατὰ γῆς τεθεμιμένων, ἐπὶ δέκα ἡμέρας, ἂν καὶ ἦτο τόσο ἀσθενὴς ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ τροφήν. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἠναγκάσθη ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου αὐτῆς νὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως τεθῆ ἐπὶ τῆς κλίνης. Δυστυχῶς ἂν καὶ εἶχε σταθῆ συνήγορος καὶ υπερασπιστὴς γενναίως τῆς εὐαγγελικῆς πίστεως εἰς τὴν ζωὴν τῆς, ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου δὲν ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἐτοιμὴν νὰ ἀπαντήσῃ τὸν Θεὸν τῆς, καὶ δῶσθ λόγον τῶν πράξεων αὐτῆς. Ὅθεν ὅταν τῆς εἶπον ὅτι ἐμαλλε νὰ ἀποθάνῃ, ἀνέκραξεν — «Ἐν ἑκατομύβριον ἴσρας διὰ μίαν στιγμὴν χρόνου! Ἀλλ' οὔτε ὄλα τὰ πλοῦτή τῆς Ἀγγλίας, οὔτε ὄλου τοῦ κόσμου ἂν ἔδιδεν, ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὸν θάνατον, οὐδὲ νὰ λάβῃ τὴν ἐλαχίστην παρηγορίαν. «Δικαίως λοιπὸν ὁ

Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλεγεν, «Γρηγοραῖτα, διὰ τὸ δὲν ἠξέσυρτε ποίαν ὄραν ὁ Κύριος ἔρχεται.»

ΚΡΙΝΑ.

Τὰ κρίνα κατατάσσονται μὲ τὰ ῥόδα ὡς πρὸς τὴν χάριν καὶ ὀραϊότητα. Ἐπάρχουσι δὲ διάφορα εἶδη αὐτῶν, ἐδοσμότερα καὶ ὀραυότερα μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι ὁ εἰς τοὺς βράχους τῆς Πελοποννήσου αὐτομάτως φύσμενος καὶ ὁ ὑδρόβιος.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προσομοιάζεται ἀμὲ κρίνα μεταξὺ ἀκανθῶν. (Ἄσμα ἑσμάτων β'. 1. 2).

Τὰ κρίνα ἔνεκα τῆς καλλονῆς τῶν ἐλήφθησαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς παράδειγμα ὀραϊότητος, τὴν ὅποιαν οἱ ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ μμηθῶσι.

Διάφορα κρίνα.

Κρίνα! ὅταν τοῦ Σωτῆρος τὸ γλυκὸ καὶ πρῶτον ἔμμα, τὸ ἀγνόν σου κάλλος εἶδε καὶ τὸ καθρῆν σου χρῶμα πρὸς ἐσὰς εἶπε νὰ ῥέψουν ὄλ' οἱ ἄνθρωποι τὸ βλέμμα.

Κρίνα! θᾶμα τοῦ Σωτῆρος· πόσοι μάταιοι ἀφίνουν τὰς πικρίας καὶ ἀηδίας ὅσας ἀκορπίτως πίνουν ἐξ ὀμῶν συμβουλευθέντες, καὶ ἔγκρατεῖς πλεόν θὰ γείνουσι!

Κρίνα τοῦ ἀγροῦ ὀραῖα! εἰς τὸ στήθος σου ἐτέθη πᾶν ὄθων, πᾶν χαρῆν καὶ τὸ στήθος ἐτέθη πρὸς τὰ κληθῆ ἴνα μάθουν ποῖός ἐνδύει, ποῖος τρέφει.

Κρίνα εὖσση ἀθῶν δεκάοκτα τὸ βῆμα τοῦ βουδόντος ἀφρόνας καὶ μὴ βλέποντος τὸ κύμα λέγοντα, «Σταμάτα· φίλε, διατὶ νὰ γίνῃ; θῦμα;»

Κρίνα! μουσικὴ γλυκεία, τουρισμένη μ' ἄρμονίαν, ἡ πνοή σου, ἡ φωνή σου ἄς μοῦ θίγῃ τὴν καρδίαν καὶ μὲ τοῦ Χριστοῦ ν' ἀδῆσῃ τὴν σοφὴν διδασκαλίαν. Α.

Ἡ λέξις Πατριώτης.

Ἡ λέξις πατριώτης εἶναι ἐν χρήσει οὐ μόνον παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἑσρωπαϊοῖς, ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν τοῖς Ἑλλησιν εἶναι δὲ συνώνυμος μὲ τὴν λέξιν φιλόπατρις. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησιν ἡ λέξις πατριώτης ἐσήμαινε τὸν γεγεννημένον ἐν Ἑλλάδι βάρβαρον ἢ δοῦλον. «Πατριῶται οἱ δοῦλοι Ἑλλήνων, Πολῖται δὲ, οἱ ἐλευθέροι,» λέγει ὁ Φώπιος. Πατριῶται ὠνομάζοντο εἶτι καὶ μεταξὺ αὐτῶν οἱ τοιοῦτοι βάρβαροι ἢ δοῦλοι. «Πατριώτης ὁ βάρβαρος λέγεται τῷ βαρβάρῳ, καὶ οὐ πολίτῃς,» κατὰ τὸν αὐτὸν Φώπιον. Τὸ πατριώτης ἐδίδετο προσέτι καὶ εἰς τὰ ἄλλα ζῶα, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα. Ὁ Κύριος εἰς τὸν Ξενοφῶντα ὀνομάζει ἵππου πατριώτας, τοὺς ἐντοπίους τῆς Περσίας ἵππου. Εἰς τὴν Σοφοκλέα (Ὀδ. Τορ. 1091) τὸ ὄρος Κιθαιρῶν λέγεται Πατριώτης Οιδίπου, δηλ. συντοπίτης ἢ συμπατριώτης τοῦ Οιδίποδος! Πόσοι ἀράγε τῶν παρ' ἡμῖν ὡς σφόδρα πατριωτῶν μεγαλαυχούντων οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔγνωσ φιλοπατρίας φερουσι. Δὲν εἶναι οἱ λέγοντες ἑαυτοὺς πατριώτας ἀληθῶς τοιοῦτοι, ἀλλ' οἱ τὰ ἔργα τοῦ πατριώτου πράττοντες! Διότι πᾶν δένδρον ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ γνωρίζεται. K.

Κατὰ τὸ 1762 ὁ I. I. Ρουσσῶ, ὁ παραδοξότατος τῶν συγγραφέων τῆς 18ης ἑκατονταετηρίδος, βλέπων δι' ὁσάκις ἔγραφε τι κατεθρόμβει τὰς Δυνάμεις τῆς Ἑσθῶπης, ἐκήρυξεν, ὅτι δὲν θέλει πλέον συγγράφει, καὶ κατεγίνετο πλέκων γαϊτάνια. «Ἀφοῦ δὲν θέλωσι νὰ ἦμαι ἀνὴρ, ἔλεγε, ἀς γείνω κἂν γυνή.» Μελλόνουμφος τις κυρία τοῦ παρήγγειλε διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς ἐν γαϊτάνιον ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια κατασκευάζει ὁ φιλόσοφος· οὗτος δὲ περατώσας αὐτὸ ἐπαμφε μὲ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν: «Κυρία μου! λάβετε ὅτι ἐπεθυμήσατε, ἐὰν δὲ περισσεύσῃ, τὸ περισσεύμα ἠμεταχειρίσθητε καλῶς. Φέρετε πάντοτε αἰσῶσις αὐτὸ ὡς ἔμβλημα τῶν ἀγαθῶν τῆς γλυκύτητος καὶ τοῦ εὐερωτος, δι' ὧν θέλετε δεσμεύσει τὸν εὐτυχῆ ὑμῶν σύζυγον· σκέφθητε δ' ὅτι φέρετε γαϊτάνιον πλεχθὲν ὑπὸ πτῆς χαιρὸς τῆς συγγραφῆς τὰ καθήκοντα τῶν μητέρων, τὰ ὅποια ὑποχρεώσθε νὰ ἐκπληρώσητε.»

— Πρὸ δώδεκα ἐτῶν, τὸ ὄλον τοῦ βάρβαρος τοῦ ἐκ Τέξας τῶν Ἡνωσ. Πολιτειῶν ἐξαγομένου, ἦτο 75,000 δέματα· τὸ παρελθὸν ἔτος ἐξήχθησαν ἐκείθεν 1,000,000 δέματα!

— 10 ἕως 15,000 λίτρας ἀκατεργάστου μεταξῆς κατεργάζονται καθ' ἑβδομάδα ἐν μόνον μεταουργεῖον ἐν Νέξ Ἱεροσῶ, διερ' ἐνασχολεῖ 9—10,000 ἐργατῶν, ἢ δ' ἀξία τῆς κατεργασείας μετέξῃ τοῦ τρέχον ἔτος θὰ ἀναβῆ εἰς 10 ἑκατομμύρια τάλληρα!

Ἡ ΟΜΙΧΑΗ.

Ἡ ἡ παιδική μου ἡλικία.

«Ὁδὸ πᾶν τὸ λάμπον ἐστὶ καὶ χρυσίον.»

Ἵψηλὰ ἐπὶ τοῦ ὄρους, θερινήν τινα πρῶταν,
Χρυσὸν νέφος μοι ἐφάνη χῶνον λάμπειν ἑξαισίαν,
ἔχον λαμπερὰν τὴν ὄψιν, κάλλος γοητευτικόν.

Μ' ἐνεθάρρυν' ἡ νεότης, μ' ἄθησεν ἡ φαντασία
Τί' ναι ν' ἀναβῶ τὸ ὄρος μισῆ ὄρα ἢ καὶ μία;
ὦ, ἂν ἐφθανα τὸ νέφος! Πῶς θὰ ἦτο θελακτόν!

Εἰς τοῦ φλοῦ μου τὸν οἶκον ἔδρομον μὲ εὐθυμίαν
Καὶ τὸν ἔλαβον συνάμα νὰ τὸν ἔχω συνοδίαν
Καὶ κρατούμενοι κ' οἱ δύο 'φθάσαμεν εἰς τὸ βουνόν.

Ἡ ὁδὸς, ἦτοι τὸ πρῶτον μᾶς ἐφαίνετο εὐθεῖα,
Ἐγερμεν ἀπὸ ἀκάνθιας, ἦν τὰ μάλιστα τραχεῖα,
κ' ἔβριθεν ἐξ ἀποτόμων λίθων, βρέχων καὶ κρημνῶν.

Αἰφνης μεταξὺ τῶν βράχων θύω παῖδες ἀφαιρέμενοι
Ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριβόλων ἔμφοβοι καὶ τρομασμένοι,
Κεκμηκότες ποῦ νὰ 'πάγουν πρὸς κειρὸν ν' ἀναπαυθῆν;

Ἐὰν στρέψουν σταῖ ὀπίσω, ἦτον θυελλοὺς κ' αἰσχύνῃ
Ἐὰν δ' αὖτις προχωρήσουν, ἦτο πόνος καὶ δδύνῃ
Ἐμπρὸς, ἔκραξαν κ' οἱ δύο, καὶ πρὸς τί νὰ φοβηθῶν;

Τὸ προτέρημα τοῦτ' ἔχει πᾶσα Ἑλληνος καρδιά·
Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, Βαῖνε, κράζει, μὴ δεῖλια...
Μετὰ πόνων δ' οὐκ ὀλίγων, 'φθάσαμεν τὴν κορυφήν.

Πλὴν εἰς πόσῃ, φαντασθῆτε, ἤλθομεν τὴν ἀθυμίαν
Καὶ καθήφειαν καὶ θλίψιν καὶ φρικτῆν μελαγχολίαν,
'Αντὶ νέφους χρυσομένου ν' ἀπολαύσαμεν ἀφῆν.

Πικροτάτην μὲν ἐμίχλην εἰς τὰ περίεξ κεχυμένην
Ἠύραμεν ἐκεῖ ἐπάνω πανταχόσε 'εσπλωμένην,
'Ποῦ ἠμποδίζε τὰ κάτω ἵνα βλέπωμεν καλῶς.

Δὲν ἐφαίνοντο δὲ πλέον ὄβ' αἱ γλοσφαὶ κοιλάδες
ὄστε αἱ τερνεαὶ ἐκείναι καὶ εὐάδεις πεδιάδες·
Πάντα ἦσαν καλυμμένα ὡς μὲ πέπλ' ἀπατηλῶς...

Κατεβήκαμεν τοῦ ὄρους ἠμπελοι μελαγχολίας...
Κ' ἔκτοτε εἰς τῆς καρδίας πλέον τὰς ἐπιρροεῖας
Κιωφαὶ φράσσομεν τὰ ὤτα, παρακούοντες αὐτήν.

Ὅβ' οἱ στίχοι ἀποβλέπουν εἰς τὴν γενεάν τὴν νέαν,
Τὴν ἀφίνουσαν τὴν πρῶτην τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀρχαίαν.
Καὶ τὰ φραγμασμὰ διαβαίνων ὁδὸν νόθον καὶ πλαστήν.

Ἐκ τοῦ «Μέντορος»

—Ναπολέων ὁ Α', Ναπολέων ὁ Γ', καὶ ὁ ἐσχάτως
φανευθεὶς ἐν Ἀφρικῇ πρίγκηψ Λουδοβίκος, πάντες ἔ-
καμον τὰς διαθήκας τῶν ἐπὶ Ἀγγλικῷ ἐδάφους

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Παράδοξος τρόπος μονομαχίας. Είς τήν 'Ιαπωνίαν υπάρχει τάξις ανθρώπων εξ επαγγέλματος μονομαχών. Μονομαχοῦσι δὲ οὐχὶ μὲν ἔφη ἢ πατόλια ἢ κὰν μὲν ῥόπαλα, ἀλλὰ συγκερούοντας τὰς κεφαλὰς των ὡς οἱ κριοί, ἕως οὗ τὸ κράνιον τοῦ ἑνὸς ἢ καὶ τῶν δύο διαρραγῆ καὶ αὐτὸς πέσῃ ἡμιθανὴς ἢ καὶ νεκρὸς, ὡς συμβαίνει πολλάκις.

— 'Ο Ἀριστοππος, ἐπειδὴ ἐκαυχᾶτο τις ἐπὶ πολυμαθείᾳ, εἶπε, « Δὲν εἶναι σπουδαῖοι ἄσκι ἀγαθὸν πολλὰ, ἀλλ' ἄσκι ἀγαθὸν ἑνὸς ὡφέλιμα. »

— 'Ο Διογένης πρὸς τὸν ἀλειψόμενον μὲ μύρα, εἶπε « Πρὸς σε μὴπως ἡ εὐωδία τῆς κεφαλῆς σου προσενήσῃ δυσωδίαν εἰς τὴν ζωὴν σου. »

— 'Ο Πυθαγόρας ἐρωτηθεὶς πῶς πρέπει νὰ φερώμεθα πρὸς ἀχάριστον πατέρα, ἀπεκρίθη, « Ὅπως πρὸς μητέρα. »

— 'Ο Διογένης ἐρωτηθεὶς ποῖον οἶνον πίνει εὐχαρίστως, — « τὸν ξένον, » εἶπε!

— Δημήτριος ὁ Φαλλήρεὺς ἀκούσας, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι κατέστρεψαν τοὺς ἀνδριάντας του, εἶπεν, « Ἄλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ἀρετὴν μου, ἔνεκα τῆς ὁποίας τοὺς ἀνήγειραν. »

— Κατὰ τὰς γενομένας ἐρεῦνας ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον περὶ τὸ ἐν ἑκατομύριον ἀνθρωποφάγοι; ἦτοι δεκαεπτὰ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ ἑκατομύριον ἀνθρωπίνου πληθυσμοῦ ἀρέσκονται εἰς τὴν σφάκα τῶν ὁμοίων των!

— Μὴ ἐπαινεῖτε μόνον τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλὰ καὶ μμεῖσθε, Ἰσοκράτης.

— Οὐδεὶς ἐπλοῦτος ταχέως δίκαιος ὤν. — Μένανδρος.

— Διὰ τῆς ὁμοίας γίνονται τὰ καλὰ ἔργα.

— Ἔσο ὁ αὐτὸς εἰς τοὺς φίλους, ὅταν εὐτοχοῦν καὶ ὅταν δυστυχοῦν. Περικλῆς.

— Σοφὸς εἶναι ὁ χρήσιμος καὶ οὐχὶ ὁ πολλὰ γνωρίζων, Αἰσχύλος.

— Ἄνθρωπος ὤν ἀνθυμῷ, ὅτι ἡ τόχῃ εἶναι κοινὴ εἰς πάντας.

— Τὸν ἀκηρὸν καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι μισοῦν. Ἡσίοδος.

— Πᾶσα καλὴ πράξις, τὴν ὁποίαν πράττομεν ἐν πνεύματι καλοῦ, μᾶς φέρει πλησιέστερον εἰς τὸν Χριστόν. Ἐφ' δὲ πλησιέστερον τοῦ Χριστοῦ ζῶμεν, τοσοῦτον εὐτυχέστεροι εἰμεθα.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι σύνθετος ἐκ δύο περιφήμων ταχυδρόμων, Ὃν ὁ πρῶτος ἀπαντᾷται πάντοτε ἐν μέσῳ δρόμων Εἰς πᾶν μέρος ἐπὶ γῆς.

Ὁ δὲ δευτέρος κοιλιάδας, ὄρη, πόλεις διασχίζων, Τὴν ἔρηρὸν διαχαράσσει, τὴν πορείαν του ὀρίζων Ἄνευ ἄλλης ἀρωγῆς.

Τί λοιπὸν νομίζετε ἦδη εἶμαι ὅταν ἦμαι σῶον; Τὸ μαντεύει; Εἶμαι, φίλε, ἑδμορφὸν τι μέγα ζῶον, Ἄλλ' οὐχὶ ἔχθρὸς κενός.

Τοῦ συνθέτου μου τοῦ πρῶτου, ναί, ὡς ἔγγις ὁμοιάζω, Ἐνδὸν ἕμῳ τοῦ δευτέρου διατεῖμαι καὶ ἀγολάζω, Ἄλλ' οὐχὶ διηγεκῶς. Σ...

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Σεπτεμβρίου αἰνίγματος.

Ζάκυνθος—Ζύθος—Κόθνος—Ἄνθος.

Τὸ ἔβωσαν οἱ Ἀθηνῶν, Γ. Ι. Μιχαλόπουλος, Γ. Ν. Ἀβδ...

ζου, Κλειώ Φ. Αἰφῆ, Θεόδωρ, Ν. Μαγκλάκης, Δ. Χ. Βουρνά-ζος, Κατίνα Σ. Μαρτῆ, Κ. Π. Ζάβαλης, Ι. Ἰωσήφ, Δ. Γ. Ρουσσόπουλος, Ι. Ἀπελλῆς, Ἐλισάβετ Γ. Δούκα, Γ. Χαϊμάν-τᾶς, Δ. Σ. Κουτούρης. — Κωνσταντίνου Ἰδλεωῆ Ν. Ε. Νικολαΐδης, Γ. Μ. Γεωργιάδης, Εὐρυδίκη Σκαλιέρη, Εὐαγγελία Γακιάδου, Π. Ε. Σταματιάδης. — Θεραπειῶν Στ. Σταυρίδης. — Τὸ ὄλτσης Σταυροῦλα Γκιτάκου. — Λεωνιδίου, Καλλιγᾶς. — Ἐρμουπέλειος, Ν. Δαμιανός, Α. Κεντροῦφ, Μ. Δεμεστίνης. Ι. Τομαρίου, Ι. Δ. Μυριαγκά-πουλος, Μ. Π. Αἰγερινῶ. — Μεσολογγίου, Κ. Ι. Χα-τζόπουλος. Στ. Κ. Ζῆτος. — Ἀλεξανδρείας, Α. Μ. Ἀρχιτεκτονίδης, Στ. Ν. Τραβασάρου. — Πειραιῶς, Ν. Παλλάδιος. — Σμύρνης, Κ. Μαρκίδης, Ἀναστασία Σω-τηροπούλου. — Ζακύνθου, Ἄνας, Κονοφάου. — Πατρῶν, Ι. Β. Κέλλας. — Δυρραχίου, Π. Α. Γιακόβου.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ γρόβου.

Ἄφρικῆ. Τὸν ἔβωσαν οἱ Ἀθηναῖοι Ι. Δ. Σουρβῆλης, Γ. Ἰωσήφ, Ἐλισάβ. Δούκα καὶ Δ. Σ. Κουτουρῆς. Ὁ ἐκ Λεωνιδίου Κ. Θ. Κα-λιγᾶς, καὶ ὁ Σμύρνης Α. Τριφύλλης.

Γ Ρ Ι Φ Ο Σ.

Βασίλισσα ἤμην ποτὲ ὄλης τῆς οἰκουμένης, Μακρὸν δὲ ὑποκείμενος ὑπῆρξα λόγῃς ἔθνης, Ἄναστροφα δὲ ξενιστὶ, ἂν μ' ἀναγραμματίσης, Καὶ ἄλλον κοσμοκράτορα ἔμει θ' ἀναγνωρίσης. Δ. Κ.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1. Πῶς ὠνομάζετο ἡ οὐζυγος τοῦ Ἀαρῶν;
2. Ποῖος μᾶς λέγει νὰ ἐρευνηθῆμεν τὰς Γραφάς;
3. Ποῖος τῶν προφητῶν ἐκλήθη εἰς τὴν ὀηρεσίαν τοῦ Θεοῦ, ἐνφ' ἡγοτρία εἰς τὸν ἀγρόν ποῦ;

Εἰδοποιήσεις.

Παρακαλοῦνται οἱ θέλοντες ν' ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, νὰ φροντίσουν κατὰ τὸ τέλος Δεκεμβρίου νὰ μᾶς στείλουν αὐτὴν ταχυδρομικῶς διὰ γραμματοσήμῳ, διὰ νὰ μὴ διακοπῆ ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων των, — Οἱ ἀπανταχοῦ ἀναποκρίται καὶ πράκτορες ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς γνωστοποιήσουν ἑγκαίρως τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων, ὅτινα θέλουσι κατὰ τὴν πρώτην ταῦ νέου ἔτους πρὸς ὀδηγίαν μας. — Ὅστις κάμει 5 συνδρομητὰς καὶ ἀποστέλλει τὰς συνδρομὰς θὰ λαμβάνῃ ἐν φύλλον δωρεάν ἐπὶ ἑν ἔτος· ὁ δὲ συνδραστής καὶ ἀποστέλλας 20 συνδρομὰς λαμβάνει τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, ἐφημερίδα οἰκογενειακὴν ἑβδομαδιαίαν μὲ εἰκόνας, δωρεάν ἐπὶ ἑν ἔτος. Τὸν Ἀστέρα συνιστάμεν εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν ὡς καταλληλοτάτην καὶ χρησιμωτάτην δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας· ἡ ἑτήσια συνδρομὴ του εἶναι μόνον 6 δραχ. ἀποστέλλεται δὲ καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνας εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἐξετάσωσιν αὐτήν. — Αἱ λύσεις τῶν αἰνιγμάτων πρέπει νὰ ἦναι εἰς χεῖρας τῆς Διευθύνσεως μέχρι τῆς 18 τοῦ παλῶ ἐκαστοῦ μηνός, ἔλ- λως εἶναι παλῶ ἀργά.